

JENS HENRIK
JENSEN

»Järisyttävän hyvin kirjoitettu.»

JYSKE MEDIER

OXEN

**HIRTETYT
KOIRAT**

WSOY

Jens Henrik
Jensen
HIRTETYT
KOIRAT

SUOMENTANUT SANNA MANNINEN



WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tanskankielinen alkuteos
De hængte hunde

© Jens Henrik Jensen and JP/Politikens Hus AS København 2012
Suomennoksen © Sanna Manninen ja WSOY 2018

ISBN 978-951-0-42721-7
PAINETTU EU:SSA

1. LUKU

KOIRA NÄYTTI KUROTTAVAN epätoivoisesti kaulaansa nuuhkaistakseen elämää vielä viimeisen kerran. Turhaan. Kuono ei yltänyt mantelinkukan helmaan.

Aamunkoiton heikko valo osui koiran sammuneisiin silmiin ja totuus paljastui. Loppu oli tullut jo aikoja sitten. Koiran paino oli kiristänyt kaulan ympärille kiedottua silmukkaa tuntikausia.

Helmikuinen tuuli puhalsi Embalse del Guadalteba-Guadalhorcen järveltä ja keinutti koiran kömpelöä ruumista pehmeästi puolelta toiselle. Tuulenpuuska irrotti puusta parven kukkia, jotka kieppuivat ilmassa kuin vaaleanpunaisina hohtavat lumihiutaaleet.

Yksi leijaileva terälehti laskeutui koiran kielelle – se oli kuin armon suudelma, vaikkakin pahasti myöhässä.

Vähitellen valo tunkeutui väreilevän kukkapaljouden läpi ja vaaleanruskeat ääriviivat alkoivat erottua. Iso koira. Rottweiler. Uros.

Ylempänä rinteessä, mantelipuulehdon ja korkeiden pinjapuiden takana, näkyi rykelmä valkoisia rakennuksia. Soratien päässä oli takorautaportti, jonka kyltissä luki *Finca Frederiksen*.

Paikalliset – joita asui vielä seudulla varakkaiden ulkomaalaisten invaasiosta huolimatta – muistivat uskomattoman kauniilla paikalla sijaitsevan tilan sen alkuperäisellä nimellä *Finca Fernandez*. Uusi nimi »Frederiksen» taisi olla ruotsalainen, norjalainen tai saksalainen – vai liekö ollut tanskalainen. Pohjoisesta päin he joka tapauksessa tulivat, nämä uudet asukkaat, jotka olivat muuttaneet järven rannalle neljä tai viisi vuotta sitten. Todellisuudessa oli yhden tekevää, mistä he tulivat. Tilan nimen vaihtaessaan tulokkaat olivat osoittaneet kunnioituksen puutetta, eikä kukaan ollut missään tekemisissä heidän kanssaan. Rikkaat muukalaiset vain asuivat korkean

verkkoaitansa takana eivätkä osallistuneet yhteisön elämään millään tavalla.

Puolenyön jälkeen *fincan* omistaja Hannibal Frederiksen oli käynyt ulkona huhuilemassa koiraansa. Sitä ei ollut näkynyt. Señor oli aina tullut sisälle tavanomaisen iltakierroksensa jälkeen, joten ei ollut ihmekään, että Frederiksen oli huolestunut.

Hän heräsi seitsemän maissa levottoman yön jälkeen, pukeutui hiljaa jotta ei herättäisi vaimoaan ja lähti uudelleen etsimään ja huhuilemaan.

Puolen tunnin kuluttua hän tuli järven rannalla sijaitsevan mantelipuulehdon perälle ja ymmärsi, miksi Señor ei ollut tullut kotiin.

Näky sai hänet jähmettymään paikoilleen.

2. LUKU

MIES TARKKAILI YMPÄRISTÖÄÄN järjestelmällisesti kuin rutinoitunut varas. Hän nosti hupun lippalakin päälle ja katsoi joka suuntaan. Oikealle, vasemmalle, taakse. Taas eteenpäin. Sitten hän ylitti korkean verkkoaidan leikiten. Valkoinen tanskanpystykorva painautui käskystä aidan juurelle varjoon ja tekeytyi lähes näkymättömäksi.

Hän laskeutui ketterästi jaloilleen. Totta puhuen ei ihan niin ketterästi kuin ennen, hän totesi itse, mutta pysyi hän kuitenkin tasapainossa. Hän jatkoi tottuneesti lähimmälle kontille, asetti omatekoisen erikoiskahvan kolmikulmaiselle rautatangonpätkälle, käänsi vasemmalle ja sai painavan kannen auki.

Ensimmäinen kerta oli ollut piinaava kokemus. Kirjaimellisesti rajoja ylittävä tunkeutuminen. Henkisesti nöyryyttävä matka, joka oli lamaanuttanut hänet joksikin aikaa. Häpeä oli luikerrellut ihon alle kuin loinen ja jäänyt kalvamaan moneksi viikoksi.

Sittemmin tunne oli haihtunut. Jäljelle oli jäänyt järkiperuste: jos on nälkä, täytyy syödä.

Hän ryömi hyvinvointiyhteiskunnan kiusallisen kynnyksen yli tilaan, jossa yltäkylläisyys iski päin naamaa kuin kulta-aarre. Ensimmäisessä kontissa oli vihanneksia.

Hän sytytti taskulampun ja ryhtyi etsimään. Ruokatarvikkeiden tunnusteleminen palautti aina mieleen muistikuvia ostosreissuista lauantaiaamun ruuhkaisessa supermarketissa hälisevien lapsiperheiden keskellä. Tämä oli samanlaista. Hänellä ei vain ollut ostoskärryä eikä lasta istuimessa. Ja valintoja ohjasivat hänen omat mielihalunsa.

Kurkkua? Miksipä ei. Tomaatteja? Njaa... Salaatinkerä? Loistavaa. Sipulia? Okei. Perunoita tietenkin.

Vihannekset putosivat reppuun. Viimeiseksi hän otti rasian herkkusieniä, joiden parasta ennen -päiväyksestä oli kolme päivää.

Hän kapusi ulos, avasi seuraavan kontin ja hyppäsi sen uumeeniin. Tuhottaviksi meneviä lihatuotteita. Päiväysmerkintä levitti ruttoa pimeässä, mutta häntä se ei huolettanut. Lihan kanssa piti vain olla erityisen varovainen. Hän poimi tuotteita käsiinsä, käänteli niitä ja tutki taskulampun valossa, hyväksyi tai hylkäsi. Huomenna olisi näköjään illalliseksi jauhelihapihvejä. Paistettujen sipulirenkaiden kera.

Hän varasti ja söi ilomielin ruokaa, jota kukaan muu tanskalainen ei voinut kuvitellakaan panevansa suuhunsa. Kaikkia niitä elintarvikkeita, joiden päiväys oli ylittynyt yhdellä, kahdella tai kolmella päivällä muun muassa siksi, että monet penkoivat hyllyjen perältä tuoreimmat tuotteet. Näin yksinkertaisella tavalla kaikki olivat osallisia siihen, että joka päivä heitettiin pois röykkiöittäin aivan kelpollisia elintarvikkeita. Siksi hänen rikoksensa ei ollut rikos.

Hän pudotti reppuun puoli kiloa jauhelihaa. Hänestä oli tullut ammattimainen roskisdykkari.

Roskisdykkari oli nuorison käyttämä sana. Hän olikin keksinyt ajatuksen kuunnellessaan kahden pojan puheita bussipysäkillä. Heidän juttujensa perusteella hän löysi nettisivut ja sitten Facebook-ryhmän, jossa nuoret jakoivat vinkkejä ja suosittelivat hyviä paikkoja dyykata ruokaa. Siksi hän oli täällä, halpamarketin takapihalla Kööpenhaminan luoteiskortteleissa.

Sitä paitsi hänen oli pakko. Pankkitili oli ollut tyhjä jo pitkään. Vuokran hän oli viime kuukausina maksanut keräämällä pulloja ja tekemällä typerälle vuokranantajalleen joitakin välttämättömiä korjaustöitä ränsistyneessä talossa.

Päivästä toiseen sama juttu. Joka ikinen ilta pimeän tultua alkoi loputon etsiminen tuttujen reittien varrelta. Tänäpäin hän oli kerännyt pulloja melkein sadan kruunun edestä. Hän oli aloittanut juoppojen vakiopaikoista Utterslev Mosen puistosta, jatkanut Bispebjergin hautausmaalle, Fælledparkenin puistoon ja Sortedam Søen rannoille ja palannut takaisin Nordhavnin sataman kautta. Kyllä hän omansa tuns. Hän kulki puistonpenkeiltä parkkihalleihin ja bussikatoksiin. Pimeän suojissa hän keräsi pullon toisensa perään, kruunun toisensa perään.

Hän hyppäsi pois kontista ja aikoi juuri laskeutua kolmanteen konttiin etsiäkseen kennon munia tai palan juustoa, kun joku huusi hänelle.

– Hei kuule, hamppari! Mitä helvettiä sinä luulet tekeväsi?

Kauimmaisen kontin luona oli kaksi hahmoa. Toinen oli lyhyt ja leveä, toinen pitkä ja hontelo. Hän ei ollut kuullut heidän kiipeävän aidan yli.

– Haloo! Mykkäkö olet? Vai tyhmä? Tämä on meidän reviiiriä. Ala vetää, tai saat turpaasi, saatanan spurgu...

Leveä hahmo heristi nyrkkiä.

Huppu oli varmaan liukunut alas kontissa, sillä leveän hahmon äänensävy muuttui liioitellun hunajaiseksi:

– Mitä helvettiä... Poninhäntä? Sehän on pikku ponytyttö. Olenkin aina halunnut panna pikku ponytyttöä, jolla on kahva omasta takaa.

Hän seiso i hetken paikallaan osaamatta päättää. Pään sisällä kaksi kimeää ääntä huusi kilpaa, ja lihakset jännittyivät.

– Tule, tule, pikku poni, leveä hahmo kutsui.

– Antaa sen mennä, pitkänhuiskea mumisi toverilleen, korotti sitten ääntään ja huusi:

– Kuulitko, vaikkukorva? Me määrätään täällä. Ala vetää, vitun ääliö!

Päätös oli tehty. Hän nosti hupun ylös, heitti repun olalle ja lähti liikkeelle nöyrästi kyyristellen.

– Okei, sori. Olen jo menossa.

Lyhyt ja leveä jatkoi vielä.

– Missä vii pyy pikkuponin anteeksipyyntö?

– Anteeksi, hei. Sori.

Kuin pelokas rakkikoira hän kiersi uhkaavat hahmot kaukaa, sai otteen aidasta, kapusi yli ja pudottautui toiselle puolelle.

Hän vihelsi koiransa hereille ja katosi pimeään.

Päästyään jalkakäytävälle hän suuntasi kotia kohti koira rinnallaan ja mumisi kehuja itselleen. Jo se oli riemuvoitto, että hän oli pystynyt tekemään päätöksen viileän harkinnan perusteella.

– Mitä sanot, Whitey? Eikö mennyt hyvin? Vaikka he oikein yllyttivät. Olisitpa kuullut. Mokomat räkänokat.

Koira kuunteli. Ja nyökkäsi.

Hänen etuovensa pimeässä kellariportaikossa oli naulattu umpeen muutamalla laudalla ja lukuisilla nauloilla. Oli ollut jo silloin kun hän muutti lukaaliinsa, mistä tuntui olevan ikuisuus.

Hän kääntyi portista sisään ja suuntasi takaportaille.

Ovi raapi karkeaa betonilattiaa ja se piti työntää auki voimalla. Hän astui porraskäytävään ja huomasi mainoslehtisten ja ilmaisjakelulehtien kasan, joka kasvoi kasvamistaan.

Kauan sitten, toisena aikana, eri eteisessä hän oli lajitellut kirjeet omaan pinoonsa. Alkuaikoina hän oli jopa avannut ne...

Hän ei muistanut, milloin oli lakannut avaamasta postiaan. Mitään eroa hän ei ollut huomannut. Eikä ollut jäänyt kaipaamaan yhtäkään kirjettä. Nykyiseen osoitteeseensa hän ei ollut saanut kirjeen kirjettä. Siitä yksinkertaisesta syystä, ettei ollut ilmoittanut muutostaan viranomaisille.

– Menehän sisälle, Whitey.

Koira totteli halukkaasti. Se luikahti avoimesta ovesta, loikkasi sohvalle, asettui makuulleen ja huokaisi lopen uupuneena.

Hän tyhjensi repun ahtaassa keittokomerossa ja vähensi vaatteita jatkaessaan peremmälle. Ensin hän riisui takin, sitten puseron. Hän potkaisi saappaat nurkkaan ja rojahti sohvalle Mister Whiten viereen. Se oli hänen toverinsa oikea nimi. Kun hän lisäsi nimen eteen sanan »Mister», puhuttelu tai keskustelu sai vanhanaikaisen kohteliaisuuden ja vastavuoroisen kunnioituksen vivahteen. Nimen epämuodollinen muoto oli Whitey, ja välillä hän sanoi proosallisesti White.

Iltana oli ollut antoisa. Ne kaksi aggressiivista idioottia, joiden takia hän ei ollut saanut hankittua munia ja juustoa, eivät olleet pilanneet koko päivää.

Hän avasi television ja pujotteli kanavalta toiselle kunnes löysi Animal Planetiltä ohjelman, jossa parvi korppikotkia kävi haaskan kimppuun Serengetissä.

Hetken kuluttua hän tekisi heille kummallekin maksamakkara-leivät.

Hän tuijotti afrikkalaista draamaa muutaman minuutin, kunnes keskittyminen herpaantui ja katse hakeutui tuttuun tapaan lehtileikeeseen, joka oli kiinnitetty likaisenvalkoiselle seinälle kahdella nuppineulalla. Hän osasi otsikon ja ingressin ulkoa.

Leike oli ollut seinällä jo pitkään, mutta hän harkitsi asiaa edelleen. Voisiko se olla ratkaisu?

Johtaisiko se kuolemaan – vai pelastukseen? Vai päätyisikö hän johonkin armolliseen paikkaan niiden välissä?

3. LUKU

FINCA FREDERIKSENIN RASKAS takorautaportti aukesi automaattisesti, kun Hannibal Frederiksen painoi kaukosäädintä. Hän kääntyi vasemmalle ja lähti kiihdyttämään vuoristotietä alas.

Tavallisena päivänä hän olisi nauttinut vauhdin hurmasta. Hii-lenharmaan Mercedes CLS 350:n voimakas moottori totteli herkästi, ja portaaton automaattivaihteisto lennätti hänet alas pitkää suoraa kohti ensimmäistä kaarretta.

Tien vasemmalla puolella kukkameri rajautui järveen. Hetken mielijohteesta hän jarrutti ja pysähtyi tien sivuun.

Mantelipuut kukkisivat enää muutaman päivän. Hän oli saanut nauttia näystä jo viitenä vuotena. Espanjan taivaallisen kauniita mantelipuuta tultiin ihailemaan kaikkialta maailmasta. Hänen oma mantelipuulehtonsa Embalse del Guadalteba-Guadalhorcen järven rantapenkereellä näytti sulautuvan kimaltelevaan vedenpintaan, joka oli tänään lähes rasvatyyni.

Kylmät väreet kiisivät hänen selkäpiissään.

Kukkaloisto kätki salaisuuden. Oli kulunut kaksi viikkoa. Hän ei ollut kertonut vaimolleen, mitä oli löytänyt sinä aamuna mantelipuulehdon perältä. Vaimo ei kestäisi sitä.

Ikävä kyllä hän ei ollut varma, kestäkö itsekään. Viimeaikaiset tapahtumat... Ja tuulessa keinuva Señor... Hän ei saanut näkyä mielestään. Kunpa hän olisi yhä yhtä tarmokas, nopeaälyinen ja armoston kuin nuorena. Nyt juttu vaivasi häntä niin, että hän pystyi tuskin ajattelemaan selkeästi.

Hän kääntyi takaisin tielle ja kiihdytti alamäkeen. Juuri kirotnun pelkonsa ja päättämättömyytensä vuoksi hän oli tänä aamuna mat-

kalla Málagan lentokentälle hakemaan vierastaan. Heidän oli tarkoitus keskustella asiasta, joka valvotti häntä yötä päivää.

Kallionkielekkeen ja jyrkän oikean mutkan kohdalla hän jarrutti rajusti. Siitä alkoivat laakson pohjalle saakka jatkuvat neulansilmäkaarteet. Hän ei pitänyt jyrkistä kurveista ja antoi aina auton liukua hitaasti alaspäin. Tasaiset suorat ja hyvä näkyvyys olivat enemmän hänen makuunsa. Johtuikohan sekin siitä, että hänestä oli tullut vanha ja varovainen?

Hän ajoi hetken ajatuksissaan, kadonnutta nuoruutta haikaillen. Juuri kun hän lähestyi ensimmäistä tiukkaa mutkaa, tuli isku. Perästä kuului kova rusahdus, ja törmäys sai turvavyön mekanismin lukkiutumaan ja rinnan poikki kulkevan hihnan kiristymään.

Hän säikähti ja katsoi peruutuspeiliin. Hänen takanaan ajoi pieni punainen auto. Kuljettaja oli varmasti menettänyt ajoneuvonsa hallinnan ja törmännyt häneen. Peräänajaja saisi luvan korvata vahingon vakuutuksestaan. Hän jarrutti ja tajusi jopa näyttää vilkkua. Tien sivussa oli kapea nurmikaistale, he voisivat pysähtyä sille ja sopia asian...

Samassa rysähti uudelleen, ja taas hän nytkähti eteenpäin turvavöissä. Mitä helvettiä?

Nyt hän huomasi polviensa tärisevän hallitsemattomasti. Kädet puristivat ohjauspyörää kouristuksenomaisesti. Auto liukui sivuttain, mutta hän sai sen oikaistua.

Törmäys oli tahallinen. Punainen auto ajoi tarkoituksella perään. Nyt oli päästävä äkkiä pois.

Katse tiukasti tiessä hän survaisi kaasun pohjaan tasaisella suoralla ennen seuraavaa mutkaa. Sydän hakkasi villisti ja koko kroppa jylisi. Hän vilkaisi taustapeiliin. Hän oli saanut etumatkaa. Mutkaan tullessa oli kuitenkin pakko tehdä äkkijarrutus. Auto alkoi heittelehtiä, mutta hän pääsi hallitusti kurviin.

Sitten pieni punainen auto oli taas takapuskurissa kiinni ja pamautti perään kolmannen kerran. Kallionseinämä ja kaiteet vain vilisivät silmissä. Hän sai vedettyä henkeä suoralla osuudella mutta ajoi seuraavaan kaarteeseen aivan liian kovaa. Eturenkaat osuivat tienreunaan ennen kuin hän onnistui hidastamaan painavan auton vauhtia. Sivupeilissä vilahti jotain punaista. Sitten kuului jäl-

leen rysäys, ja turvavyö kiristyi rinnalla. Rystyset olivat vitivalikoiset. Miten outoa kiinnittää huomiota sellaiseen asiaan tällaisessa tilanteessa.

Punainen auto tuli taas. Tällä kertaa se täräytti kylkeen ja tönäisi ison Mercedesen pois kurssista.

Suussa maistui veri. Oliko hän puraissut huulen rikki? Hän yritti epätoivoisesti oikaista auton kulkusuunnan, mutta kylkeen osui taas. Tien keskiviiva pompahti ulos näkökentästä. Hän väänsi ohjauspyörää ensin vasemmalle, sitten oikealle. Hän ei saanut autoa hallintaan vaan se lähti luisuun. Vasemmalle. Eteenpäin. Kohti valkoista kaidetta.

Hän ei ehtinyt tajuta törmäystä. Hän leijaili Mercedesessään. Suoraan tyhyyteen. Painottomana. Vailla kosketusta maankamaraan. Ohjauspyörä tuntui höyhenenkevyeltä. Sininen taivas täytti koko tuulilasin. Hän jatkoi liitelyään kauhusta kankeana.

Pienen punaisen auton kuljettaja teki äkkijarrutuksen ja loikkasi autosta juuri ajoissa nähdäkseen ison Mercedesen katoavan vuorenrintettä alas. Auto teki isoja voltteja kallioita vasten ja kynti metsikköä ennen kuin viimein pysähtyi tasanteelle vähän ennen laakson pohjaa.

Ei näkynyt räjähdystä eikä liekkejä kuten elokuvissa. Kun tomupilvi oli laskeutunut, auto lepäsi aloillaan tummana, vääntyneenä romukasana.

Kuljettaja istuutui ohjauspyörän taakse, ja punainen auto ajoi hitaasti ja rauhallisesti seuraavaan serpentiinimutkaan.

Ulkotanskalainen Hannibal Frederiksen oli jo kuollut. Niska oli naksahdus poikki hiilenharmaan Mercedesen osuessa ensimmäiseen kallionkielekkeeseen.

4. LUKU

VALEKEVÄT. HÄNTÄ OLI petkutettu. Junan likaisen ikkunan takana maisema oli silmiinpistävän ruskehtava ja paljas.

Hän istui paikallaan jäykkänä ja vanha armeijanvihreä lippalakki silmillä. Mister White makasi valppaana hänen jaloissaan. Kumpaakin ahdisti istua keskellä hilpeitä matkustajia, jotka näyttivät lannistumattomilta, aivan kuin vaunuletka olisi kuljettanut heitä uuteen, valoisampaan aikaan.

Hadstenissa ja Langåssa juhlatunnelmissa junaan astuneet jäivät pois Randersissa. Hobrossa tuli taas uusia matkustajia, ja Ardenissa junaan nousi punaisia lippuja heilutteleva ja muovipusseja kilisyttävä lauma.

Toukokuun ensimmäinen. Oli siis kevät. Ja vappu, kansainvälinen työläisten juhlapäivä.

»Pian koittaa aamu, veljet, idässä valkenee ja käymme yhdessä työhön.» Kippis ja hölkyn kölkyn!

Ja mitähän he oikein juhlivat? Kun työtkin olivat kiven alla. Oliko Tanskassa edes yhtään oikeaa työläistä jäljellä? Eikö koko hoito ollut ulkoistettu halvempiin käsiin Aasiaan?

»...käymme työhön, kuolemaa uhmaten!» Hän vilkaisi vaivihkaa ympärilleen mutta ei nähnyt yksiäkään ahavoituneita kasvoja tai känsäisiä kouria. Saati työväenluokan sankareita. Ainoastaan haa-leita halpaolutpulloja pienissä pulleissa sormissa, pyöreitä poskia ja leveitä farkkuperseitä.

Mihin lienevät menossa. Luultavasti Aalborgiin.

Mister White nousi seisomaan, kun humalainen keski-ikäinen mies astui sen hännälle, mutta kävi uudestaan makuulle tarkistettuaan tilanteen. Ehkä se tunsu olevansa turvassa kaikesta huolimatta. Hänellä itsellään oli epämukava olo. Ympärillä oli liikaa ihmisiä.

Hän vilkaisi aikataulua, joka oli takertunut hänen käteensä. Pelastus oli lähellä. Kun koväänisistä julistettaisiin seuraavan aseman nimi, olisi hänen vuoronsa jäädä junasta. Siitä alkaisi tulevaisuus. Valekevät tahi ei.

Hän nojasi istuimen selkänojaan ja yritti kuvitella, ettei junassa ollut muita matkustajia. Hän halusi vajota yhä syvemmälle itseensä ja muuttua näkymättömäksi...

Hän tunsu märän kielen kämmenellään. Mister White kaipasi huomiota. Hänen uskollinen toverinsa seurasi häntä kaikkialle pyytämättä mitään muuta kuin hyväksyntää.

Koira oli valkoinen. Siksi sen nimi oli White. Se oli uros. Siksi sen koko nimi oli Mister White. Logiikka oli yksinkertainen. Vaikka hänen omassa elämässään ei ollut logiikasta tietoaakaan, hän saattoi sentään noudattaa sitä ystävyydessään koiran kanssa.

Hänen ajatuksensa keskeytyivät, kun vierustoverit kalauttivat olutpullojaan yhteen ja hänen takanaan istuva lihava punainen virkamies karjaisi muskettisoturien valan: »Kippis!»

Samassa kaiuttimesta kajahti vapauttava viesti: »Seuraavaksi Skørping, hetken kuluttua Skørping. Laituri on kulkusuunnassa junan oikealla puolella.»

Ikuisuudelta tuntuvan ajan jälkeen juna viimein pysähtyi ja ovet avattiin. Mister White hyppäsi laiturille ja veti hänet perässään. Hän nosti repun ja pitkän muovikotelon selkään ja käveli asemarakennuksen tiiliseinän viereen.

Vasta kun junasta näkyi enää loittoneva perä ja viimeinenkin matkustaja oli poistunut laiturilta, he kiersivät aseman eteen.

Kadun vastakkaisella puolella oli iso pastellinkeltainen rakennus. Kyltissä luki »Kulttuuriasema». Oliko Skørpingissä niin paljon kulttuuria, että se täytti kokonaisen rakennuksen? Mistäpä hän tiesi. Hän oli vain ajanut kaupungin läpi muutaman kerran.

Sade alkoi kun he kääntyivät asfalttitiellä vasemmalle, ylittivät kiskot ja lähtivät kävelemään kaupungin läpi.

Sade yltyi. Hän pysähtyi, kaivoi repusta vanhan sadeasunsa ja puki sen ylleen. Asu oli kulunut puhki sieltä täältä lukuisilla pullonkeräysreissuilla. Hän jatkoi matkaa ja kääntyi pyörätielle, joka vei reilun parin kilometrin päähän Rebildin kylään.

Kaatosade tuntui pysäyttävän kaikki ajatukset. Hän keskittyi vain perille pääsemiseen. Mister White oli yhtä innokas. Lehtiartikkeli käväisi mielessä. Se jäisi varmaan kostean kellarihuoneen seinälle pitkäksi aikaa. Siihen asti kunnes joku muu tyrkkäisi jähmeän oven auki ja alistuisi kohtaloonsa.

Hän itse ei enää palaisi Rentemestervejlle.

Hän oli saanut idean lehtijutusta. Skörpingiin hän päätyi vain siitä syystä, että sinne pääsi junalla. Kööpenhamina-Skörping, siinäpä vasta voimannäyte. Alueessa oli muitakin hyviä puolia, hän oli tutustunut niihin entisessä elämässään.

Kukaan ei tiennyt, että hän oli lähtenyt. Kenelle hän olisi ker-tonutkaan? Ellei sitten L. T. Fritsenille. Hän oli saattanut mainita asiasta kerran kun he istuivat työpäivän jälkeen juttelemassa Fritsenin pikku autokorjaamossa Amagerissa. Että vain ottaisi ja lähtisi... Mutta siitä taisi olla jo vuosi. He olivat ystäviä mutta eivät rampanneet jatkuvasti kylässä toistensa luona.

Hän vilkaisi taivaalle. Sinimusta pilvipeite näytti raskaalta. Ei minkäänlaista aukkoa näkyvissä. Sadetta tulisi kaatamalla vielä pitkään. Ehkä koko loppupäivän.

He etenivät pikamarssia ja pääsivät nopeasti Rebildiin. He ohittivat ison pysäköintialueen Rebild Bakker -kansallispuiston juurella. Kanervien valtaamassa puistossa järjestettiin tanskalais-amerikkalaiset juhlat aina Yhdysvaltain itsenäisyyspäivänä 4. heinäkuuta.

Missään ei näkynyt ristin sielua eikä auton autoa. Täydellistä. Kylän jäätyä taakse he aloittivat taipaleensa viimeisen pitkän osuuden. He suuntasivat kohti isoja metsiä, missä oli kautta historian oleskellut salametsästäjiä, rosvoja ja muuta roskaväkeä. Kolmisenkymmentä erinimistä metsää muodosti yhdessä Tanskan suurimman yhtenäisen metsäalueen, mahtavan Roldin metsän.

5. LUKU

SAKSANPAIMENKOIRA PALJASTI HAMPAANSA ja murisi uhkaavasti mustapukuiselle hahmolle, joka oli päässyt yllättämään sen aitauksessa. Koira pörhisteli ja nousi takajaloilleen pelkästä säikähdyksestä, mikä ei missään tapauksessa tehnyt siitä vähemmän vaarallista. Sitten se alkoi haukkua.

Tanakka mieshahmo otti nopeasti pari askelta eteenpäin mutta pinkkaisikin äkisti toiseen suuntaan. Sekös koiraa ärsytti. Mies kääntyi ja valmistautui kohtaamaan koiran. Sieltä se tuli.

Saksanpaimenkoira loikkasi kohti vasenta käsivartta. Mies oli pehmustanut käsivarren paksusti ja piti sitä suojana edessään. Koiran leuat lukkiutuivat kyynärvarren ympärille.

Mies otti oikealla käsivarrella rautaisen otteen koiran niskan ympäriltä ja veti samalla salamannopeasti koiran rintaansa vasten. Sitten hän nykäisi pehmustettua käsivarttaan rajusti ulospäin.

Koiran niskasta kuului kuiva paukahdus. Hampaiden ote irtosi, ja mies antoi koiran pudota maahan. Koira oli eloton.

Mies seisoి hetken paikallaan. Teki mieli riisua musta kommandopipo ja vilvoitella hieman, mutta hän ei uskaltanut ottaa riskiä. Pipo päässä hän sulautui pimeään, sillä siinä oli vain kapea aukko silmien ja suun kohdalla. Pulssi tuntui selvästi, mutta se ei johtunut pelosta. Hän tunsu tyydytystä tarkastellessaan kuollutta koiraa ja todetessaan, että sitä minkä oli kerran oppinut ei unohtanut, jos se oli selkätymessä.

Valtavan puutarhan perällä muutama lamppu valaisi venevajan näköistä rakennusta. Puut ja pensaat muodostivat suojaavan muurin pihan ympärille. Lähin naapuri oli onneksi kaukana, mutta tietenkin joku oli saattanut kuulla koiran haukkuvan. Hän katseli ympärilleen.

Seudun hienoimman alueen Sejs-Svejbækin valot loistivat pimeässä pitkin rantaa, hehkuivat rinteissä kuin jalokivet koko matkan salmelle saakka.

Puutarha rajautui järveen, jonka nimi oli Borre Sø. Hän oli pitänyt tukikohtaa viiden kilometrin päässä Silkeborgissa ja tutkinut alueen perusteellisesti pari päivää ennen iskuä.

Ainakaan koira ei enää haukkunut. Hän tarttui koiraä takajaloista ja raahasi sen nurmikön poikki kohti ylellistä taloa, joka oli täysin pimeänä. Hän laski koiran terassille. Hän oli löytänyt ihanteellisen paikan edellisenä päivänä meloessaan rantoja pitkin vuokrakanootilla ja tarkkaillessaan tonttia kiikareilla. Ison ikkunaseinän edessä oli pyökkipuu. Se sopi tarkoitukseen mainiosti.

Hän osoitti taskulampulla ikkunaa. Sen takana oli keittiö. Ei sellainen keittiö, jollaisiin hän oli tottunut, vaan teräksellä ja tummalla puulla sisustettu valtava huone. Viinihylly oli huomattavan iso.

Talon omisti Mogens Bergsøe, joka oli asianajaja ja asui yksin, sen verran hän tiesi. Bergsøen täytyi olla myös erittäin varakas. Jopa keittiössä oli taidetta seinillä. Luonnollisesti hän oli huomannut autokatokseen pysäköidyn Porsche Cayennen.

Hän otti pienestä mustasta repustaan köysivyyhden. Silmukan hän oli tehnyt valmiiksi. Hän kiskoi koiran puun viereen, pujotti silmukan sen kaulaan ja heitti köyden pään tukevan alaoksan yli. Sitten hän veti köyttä pitkään ja sinnikkäästi. Kun hän oli tyytyväinen, hän kietoi köyden puunrungon ympärille ja teki solmun.

Kun asianajaja Bergsøe palaisi kotiin tänä iltana, huomenna tai jonain muuna päivänä, ajaisi Porschensa katokseen ja avaisi kotinsa oven, hän menisi ehkä ensimmäiseksi keittiöön. Ehkä hän kaataisi itselleen lasin maitoa, ottaisi yömyssyksi oluen tai tekisi voileivän.

Yksi asia oli kuitenkin varma. Kun Bergsøe sytyttäisi valot, hän ei voisi olla huomaamatta, mitä ikkunan edessä roikkui.

6. LUKU

HÄN PIDÄTTI HENKEÄ, kun kauris sipsutteli mudassa lähemmäs pientä lähdettä, jonka äärellä oli aina paljon eläimien jälkiä.

Kauris oli pienikokoinen uros. Metsästyskausi alkaisi vasta viikon päästä, mutta ei hän voinut sellaisesta välittää. Hänellä oli sudenälkä.

Hän istui aivan liikkumatta piilossaan, jonka oli kyhännyt oksista, juurista ja muusta mitä oli onnistunut löytämään. Juomapaikalle oli noin kaksikymmentä metriä. Piilon etuseinässä oli aukko, josta mahtui juuri ja juuri ampumaan, kun kulma oli oikea. Ja kulma olisi oikea ihan kohta, kunhan kauris tulisi vielä metrin lähemmäs. Tuulen suunta oli piilosta pois päin, joten eläimellä ei ollut mitään syytä olla noin hemmetin epäluuloinen.

Silti kauris epäröi ennen kuin otti vielä yhden askeleen. Hän pani nuolen paikalleen ja asetti nokin jousenjanteelle mutta jäi odottamaan. Vielä yksi askel, ja hän saisi täydellisen osuman.

Hermostunut kauris astui vielä hieman lähemmäs ja seiso hetken liikkumatta ennen kuin ryhtyi juomaan. Hän jännitti jousen. Kauris nosti päätään ja käänsi korviaan. Hän ampui. Samalla hetkellä hänen suoraksi ojennettu käsivartensa liikahti aavistuksen. Nuoli viuhahti kohteensa yli ja katosi pensaikkoon. Sinne katosi myös kauris.

Taidot olivat ruosteessa. Oli kulunut liian pitkä aika. Miten hän oli ollut niin lapsellinen, että oli uskonut osaavansa metsästää jousella ja nuolella kaikkien näiden vuosien jälkeen? Oliko hän todella kuvitellut aistinsa riittävän tarkoiksi ja motoriikkansa tarpeeksi hyväksi, jotta hän voisi harjoittaa tätä kohtuuttoman vaikeaa metsästysmuotoa?

Ihan naurettava idea nousta junaan ja häipyä Kööpenhaminasta noin vain. Luontoon. Ja kuvitella naiivisti, että kaikki olisi niin kuin ennen, kunhan hän vain pääsisi tänne. Rauhaan. Hevon kuuseen.

Aamunkoitteessa sataa tihuutti. Sade oli jatkunut käytännöllisesti katsoen tauotta kahdeksan päivää, siitä saakka kun hän saapui. Metsä ja koko jokilaakso olivat läpimärkiä, ja mätä löyhyä kutitti sie-
raimia, kun hän ylitti suoalueet mättäältä toiselle loikkien.

Hän huokaisi ja jäi piiloonsa tutkimaan jouta. Siinä ei ollut mitään vikaa. Vika oli hänessä. Taljajousi oli High Country Archeryn. Nuolet oli suunniteltu juuri tähän tarkoitukseen, niissä oli mekaaninen kolmiteräinen metsästyskärki. Jousen ja nuolien arvo oli tuhansia kruunuja. Muuta arvokasta hänellä ei ollutkaan jäljellä entisestä elämästään. Hän ei tiennyt itsekkään, miksei ollut jo kauan sitten vaihtanut välineitä viskiin ja ruuhoon.

Hän nosti sadetakin hupun ylös ja ryömi ulos piilostaan. Heilautti jousen ja nuoliviinen selkään ja lähti kotimatalle. Hänellä oli jalassa vanhat kumisaappaat, jotka hän oli ottanut Vermlandsgaden kier-
rätyskeskuksen vaihtopisteestä. Hän käveli purossa. Vettä oli vain muutama sentti ja pohja oli kohtalaisen tukeva, joten puro oli kelpo reitti läpi suon ja tiheiden pajukoiden, jotka tekivät metsästä läpitu-
kemattoman.

Hän seurasi puroa koko matkan Lindenborgjoelle saakka. Näin korkealla laaksossa jokea reunustivat jyrkät metsäiset rinteet. Joki ei ollut vielä kasvanut suureksi ja voimakkaaksi. Pikemminkin se oli kauniisti kiemurteleva ja nopeasti virtaava parin metrin levyi-
nen pikku metsäjoki. Juuri nyt vesi oli ruskeaa kuin maitokaakao. Jos sade joskus lakkaisi, vesi kirkastuisi nopeasti.

Lindenborgin upea kirkas vesi oli peräisin monista pienistä puroista. Roldin metsässä kaikki lähteet olivat juomakelpoisia, sillä vesi pulppusi maaperän valtavista kalkkiesiintymistä. Roldin metsä oli oikea lähteiden metsä.

Paluumatkalla hän pysähtyi monta kertaa. Edellisenä iltana hän oli taas laskenut koukkuja veteen. Kaikkiaan kymmenen koukkuja. Jokainen siima oli sidottu keppiin, ja kepin hän oli tökännyt pehmeään maaperään. Ensimmäiset yhdeksän siimaa olivat löysällä, joten hän nosti ne vedestä, kerä kerälle ja työnsi taskuun. Kalaa oli

tullut katastrofaalisen huonosti. Ruskeasta vedestä oli noussut vain kaksi vaivaista purotaimeta. Tehdessään laskelmantapaisia kellari-asunnossaan hän oli arvioinut päiväsaaliin paljon suuremmaksi. Loppuisi jo tämä kirottu sade.

Hän pysähtyi ottamaan viimeisen siiman vedestä. Koukussa oli surkea purotaimenen sintti. Aivan liian pieni. Silti hän söisi sen. Hän tuikkasi linkkuveitsen kalan niskaan ja lähti jatkamaan matkaa.

Mister White nuoli hänen nenäänsä. Ensin hän oli liian syvällä unessa aistiakseen sen, mutta havahtuessaan vähitellen hän ymmärsi uskollisen toverinsa vihjailevan hellään tapaansa, että nyt voisi jo vaikka heräillä.

Hän avasi silmät, ja koira nuolaisi vielä kerran. Sitten Mister White kääntyi katsomaan ulos pressun alta. Hän ummisti silmät ja veti peiton pään päälle. Sade rummutti armottomasti katosta. Hän ei jaksanut enää. Toukokuun yhdeksäntenä päivänä pitäisi olla kevät, mutta taivaalta tuli vettä kuin saavista kaatamalla.

Hän oli valvonut koko yön. Ei mistään erityisestä syystä, vaan kaikista mahdollisista. Hän ei vain ollut saanut unen päästä kiinni. Ei siis muutosta näkyvissä. Tilanne oli sama niin kellariasunnossa kuin metsässäkin. Siksi hän nukkui taas päivällä.

Ennen nukkumaanmenoa he olivat syöneet puoliksi tölkin lihapullia currykastikkeessa. Varhaiseksi aamiaiseksi kumpikin oli saanut kourallisen riisiä ja paistetun purotaimenen puolikkaan. Hän yritti säännöstellä viimeisiä ruokatarvikkeita. Niiden oli riitettävä auringon ja lämmön tuloon saakka.

Nälkä jäyti taas vatsaa. Unessa se oli unohtunut. Tähän verrattuna elämä roskisdykkarina oli ollut ylellistä.

Luonnon armottomuus ei ollut hänelle yllätys. Hän oli kokenut sen Alaskassa joitakin vuosia sitten. Silloin oli ollut alkukevät, ja silloinkin oli satanut taukoamatta joko lunta, rakeita tai vettä. Erämaassa kyllä riitti kalaa, riistaa ja marjoja, jos vain tiesi miten toimia. Ja hän todella tiesi. Silti hän oli nähnyt nälkää yli viikon, koska kaikki oli mennyt pieleen.

Hän käänsi kylkeä. Mister White istui hiirenhiljaa paikallaan ja tuijotti jokilaaksoon. Makuupaikka oli kuusiriu'uista kyhätty yksin-



Erakoitunut sotasankari törmää häikäilemättömään valtaverkoston

Niels Oxen on saanut Balkanin ja Afganistanin sotatantereilta kotiin viemisiksi kunniamerkkien lisäksi traumaperäisen stressihäiriön. Tätä nykyä tuo entinen eliittisotilas raapii elantoa kasaan keräämällä pulloja ja kaivelemalla kauppojen jäteastioita. Hän toivoo löytävänsä mielenrauhan muuttamalla Kööpenhaminasta Jyllannin metsiin, mutta vastassa onkin painajainen: Oxen joutuu epäilyksi vaikutusvaltaisen diplomaatin murhasta. Todistaakseen syyttömyytensä hän alkaa poliisin tiedustelupalvelun epäsovinnaisen Margrethe Franckin avustuksella selvittää surmatöitä, joilla on näennäisesti vain yksi yhteinen nimittäjä: hirtetyt koirat.

Hirtetyt koirat avaa huippusuositun Oxen-sarjan, jolla tanskalainen Jens Henrik Jensen nostaa nordic noirin uudelle tasolle.



www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-42721-7